

агропромислові (4,2%) та 42 фондові (7,3%). Станом на 2016 рік в Україні існують такі товарні біржі як: 1. Вінницька товарна універсальна біржа (м. Вінниця); 2. Перша українська міжрегіональна товарна біржа (м. Вінниця); 3. Товарна біржа „Катеринославська» (м. Дніпро); 5. Житомирська товарна агропромислова біржа (м. Житомир); 7. Кіровоградська універсальна товарна біржа (м. Кропивницький) та багато інших.

Ефективна діяльність товарної біржі та її нормальне функціонування можливі за таких умов: наявність приміщення, обладнаного сучасною автоматизованою технікою для здійснення операцій, наявність засобів зв'язку та інформації, методики розробки такої процедури, яка забезпечить швидке укладання угод. Результати аналізу стану розвитку біржового ринку України дають змогу стверджувати про наявність сприятливих передумов для виходу з економічної кризи та подальшому його розвитку з позитивною динамікою зростання обсягів біржової торгівлі за форвардними та ф'ючерсними угодами з використанням переваг зарубіжного досвіду біржової торгівлі.

Отже, можна зробити висновок, що подальший розвиток біржової діяльності в Україні в євроінтеграційних процесах залежить від загальноекономічного стану держави, високого рівня конкурентоспроможності біржових активів України на європейському товарному і фінансовому ринках, вмілого поєднання адміністративних і економічних важелів управління діяльністю біржовиків з різними видами угод в Україні та Європі.

Список використаних джерел:

1. Бралатан В.П. Розвиток біржового ринку в Україні / В.П. Бралатан // Економіка АПК. - 2006. - № 2. - С. 126-129.
2. Машлій Г. Проблеми підвищення ефективності біржової торгівлі в Україні // Вісник ТДТУ - 1996. - № 1. - Ст. 170-172.
3. Мороз Л. Товарна біржа як суб'єкт господарювання / Л. Мороз // Право України. - 2007. - № 8. - С. 47-51.
4. Шибаніна О. В. Біржовий ринок: ретроспектива розвитку : основні проблеми і напрями їх розв'язання / О. В. Шибаніна // Економіка АПК. - 2007. - № 3. - С. 104-109.

Інвентаризація та основні задачі які до неї ставляться

Грицько Д.Р., студент 2 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент *Овчаренко Л.В.*

Щодня, при здійсненні господарської діяльності на підприємстві, бухгалтер, на підставі первинних документів, відображає господарські операції у регістрах обліку. Це дозволяє отримати повну інформацію про склад, кількість та стан процесів, які відбуваються в організації. Але деякі явища, що впливають на залишки майна підприємства, не можна відстежити одразу. Тому для отримання фактичних даних щодо майна або розрахунків підприємства проводять інвентаризацію. Згідно із Законом про бухгалтерський облік та фінансову звітність підприємства зобов'язані проводити інвентаризацію активів і зобов'язань. У Постанові

про затвердження порядку подання фінансової звітності визначено обов'язкові випадки проведення інвентаризації.

Інвентаризація - є одним з елементів методу бухгалтерського обліку. Як елемент методу бухгалтерського обліку це поняття вже розглядалось раніше.

Серед різноманіття поглядів на визначення поняття інвентаризації, визначимо його основні структурні елементи:

- 1) метод бухгалтерського обліку;
- 2) отримання фактичних показників майна в натуральних вимірниках;
- 3) засіб перевірки для співставлення з бухгалтерськими (обліковими) даними. Отже, як елемент методу бухгалтерського обліку, інвентаризація допомагає отримати необхідну інформацію для бухгалтерського обліку, як засіб перевірки для виконання основних принципів обліку (достовірності).

Об'єктами інвентаризації виступають:

- 1) власність: основні фонди, нематеріальні активи, товарно - матеріальні цінності, цінні папери, обсяги незавершеного виробництва;
- 2) грошові кошти та інші грошові документи;
- 3) фінансові зобов'язання.

Інвентаризація проводиться з метою забезпечення достовірності даних бухгалтерського обліку та фінансової звітності підприємства. Під час інвентаризації активів і зобов'язань перевіряються і документально підтверджуються їх наявність, стан, відповідність критеріям визнання і оцінка.

Основними задачами інвентаризації, згідно з Положенням про інвентаризацію активів та зобов'язань, є:

- 1) виявлення фактичної наявності активів та перевірка повноти відображення зобов'язань, коштів цільового фінансування, витрат майбутніх періодів;
- 2) установлення лишку або нестачі активів шляхом зіставлення фактичної їх наявності з даними бухгалтерського обліку;
- 3) виявлення активів, які частково втратили свою первісну якість та споживчу властивість, застарілих, а також матеріальних та нематеріальних активів, що не використовуються, невикористаних сум забезпечення;
- 4) виявлення активів і зобов'язань, які не відповідають критеріям визнання.

І якщо так трапилось, що при інвентаризації виявлено розбіжності між фактичною наявністю активів і зобов'язань і даними бухгалтерського обліку регулюються підприємствами в такому порядку:

- основні засоби, нематеріальні активи, які виявлені в лишках, підлягають оприбуткуванню зі збільшенням доходів майбутніх періодів (доходів спеціального фонду бюджетної установи);
- цінні папери, грошові кошти, їх еквіваленти та інші оборотні матеріальні цінності, які виявлені в лишках, підлягають оприбуткуванню зі збільшенням доходу звітного періоду підприємства (доходу спеціального фонду бюджетної установи);

- нестача запасів у межах установлених норм природного убутку, виявлена під час інвентаризації, списується за розпорядженням керівника підприємства на витрати. Норми природного убутку можуть застосовуватися лише у разі виявлення фактичних нестач і після взаємозаліку нестач цінностей і лишків внаслідок пересортиці. За відсутності норм природного убутку втрата розглядається як нестача понад норму;

- нестача цінностей понад норми природного убутку, а також втрати від псування цінностей списуються з балансу та відносяться на рахунок винних осіб у розмірі, визначеному відповідно до законодавства, у разі якщо винні особи не встановлені, вони зараховуються на позабалансовий рахунок до моменту встановлення винних осіб або закриття справи згідно із законодавством.

Установи зобов'язані проводити інвентаризацію:

1) будівель, споруд та інших нерухомих об'єктів - не менше одного разу на три роки;

2) музейних цінностей - відповідно до строків, встановлених Міністерством культури України;

3) книжкових пам'яток - щороку;

4) інших основних засобів, малоцінних і швидкозношуваних предметів: у міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, виконавчих органах місцевих рад - не менше одного разу на два роки; в інших установах - не менше одного разу на рік.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2016. - № 436-ГУ [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

2. Бобкова А.Г., Моїсєєв Ю.О. Біржове право: Навчальний посібник. - Київ: Центр навчальної літератури, 2005. -200с.

Сучасні тенденції формування та функціонування ринку цінних паперів в Україні

Закаль О.О., студент 2 курсу БПмс факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент **Тараненко Ю.О.**

Успішне здійснення економічних реформ можливе тільки за умови здатності фінансового сектора до ефективної мобілізації та перерозподілу інвестиційних ресурсів. Вдала реалізація інвестиційної політики в Україні безпосередньо залежить від становлення та налагодженого функціонування фондового ринку. Формування повноцінного ринку цінних паперів актуалізується його надзвичайно великою роллю у сучасному економічному механізмі. Створення вітчизняного ринку цінних паперів є процесом складним і суперечливим, супроводжується низкою протиріч, що особливо поглиблюються відсутністю достатнього досвіду, обмеженістю науково-методичних розробок, недосконалістю нормативно-правової бази і, нарешті, кризою політичного та соціально-економічного життя суспільства.

Зародження ринку цінних паперів відбувалось стихійно й неорганізовано. Хаотична та безконтрольна діяльність акціонерних та фінансових компаній, що займалися залученням коштів від населення під